

Ce vrea Dumnezeu

Apostolul Pavel scrie: „Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care *dorește [vrea] ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului*” (1 Timotei 2.4).

Apostolul Petru scrie: „Domnul ... *nevrând ca vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință*” (2 Petru 3.9).

Aceste două versete nu lasă nimic de dorit în privința clarității. Ele numesc clar și fără niciun echivoc declarația de voință a lui Dumnezeu, referitor la soarta veșnică a oamenilor. Noi credem că merită să deschidem noua serie anuală a caietului nostru cu o referire la această așa de nesfârșit de importantă realitate și să ne aducem din nou tuturor în fața ochilor, care este voia lui Dumnezeu, nelimitată și de nezdruccinat prin nimic, privitor la mântuirea fiecărui om.

Cu siguranță că nu este întâmplător că cele două pasaje citate îi au ca autori pe cei doi apostoli, a căror activitate de răspândirea a Evangheliei lui Hristos a fost, desigur, de cea mai mare importanță, și odată cu aceasta cea de propovăduire a voii lui Dumnezeu. Și nu este întâmplător nici că tocmai omul care prin Duhul Sfânt a trebuit să scrie cuvântul despre Dumnezeul-Mântuitor „care *dorește [vrea] ca toți oamenii să fie mântuiți*”, a declarat într-un alt loc despre același Dumnezeu: „El Se îndură *de cine vrea și împietrește pe cine vrea*” (Romani 9.18). Dar deoarece Scriptura, ca fiind insuflată de Dumnezeu, nu se poate contrazice niciodată pe sine, cele două pasaje din 1 Timotei 2.4 și Romani 9.18 sunt de reunit, după părerea noastră, numai în felul următor: *Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți*, dar omul poate să-i opună voii acesteia bune a lui Dumnezeu, *propria sa voie rea*. Și această voie rea poate să ducă în cele din urmă la împietrire. Aceasta se poate exprima și cu cuvintele Eclesiastului: „Dumnezeu i-a făcut drepti pe oameni, dar ei umblă cu multe șiretenii” (Eclesiastul 7.29).

Cazul că un om opune voii lui Dumnezeu propria sa voie, cu siguranță că nu este ceva izolat. Dimpotrivă, el se reia la nesfârșit de mult. Să te îndoiești de acest fapt ar fi o prostie, pentru că fiecare zi o dovedește. Cine cunoaște numai puțin din măreția lui Dumnezeu, acela poate să se minuneze de o asemenea aroganță omenească. Dar și mai miraculos este că Dumnezeu *îngăduie* așa ceva, că El lasă să apară voia omului pe lângă voia Sa. Puternicii pământului ar dispune: în afară de voia noastră nu există alta. Iar constrângerea puternică, exercitată cu violență, poate să ajute la îndeplinirea voinței lor. Că voia lui Dumnezeu este, în definitiv, decisivă, este limpede. Aceasta o vor afla acei nebuni, spre veșnica lor pagubă, care își închipuie că pot să reușească cu jalnica lor voie omenească față de Dumnezeul atotputernic. Dar s-o spunem aici explicit: *Dumnezeu nu constrânge pe nimeni la mântuirea sa*. Harul Său lucrează. Dragostea Sa roagă. Îndurarea Sa se ostenește. El umblă după păcătos cu răbdare și îndelungă răbdare nesfârșite. Dar *nu obligă* pe nimeni să se convertească. De aceea plângerea impresionantă a Domnului Isus pentru rezistența împotrivoare a Ierusalimului față de toată osteneala dragostei Sale: „*N-ați vrut!*” De aceea acest îndărătnic: „*Nu vrem ca acesta să împărătească peste noi!*” [Luca 19.14]. Dar de aceea și: „*Cine vrea, să ia apa vieții fără plată!*” [Apocalipsa 22.17].

Cum este cu voința *noastră*? Despre voia lui Dumnezeu am auzit. Ea cuprinde întregul număr imens de oameni care se îndreaptă spre pierzarea eternă. În ce direcție se mișcă voia *noastră*? Suntem noi pregătiți să recunoaștem că suntem pierduți? Vrem să ne lăsăm mântuiți? Pentru amândouă acestea este necesară voința noastră. Nu orice om își recunoaște starea pierdută. Câte unul, dimpotrivă, chiar consideră că este umilitor să facă așa ceva. El nu vrea să „scâncească după har”. El doar este un om liber, care face bine și nu se teme de nimeni. Dumnezeu gândește altfel. După părerea Sa, omul nu este liber, ci legat, este *robul păcatului*. Citește Romani 3!

Aici este scris ce gândește Dumnezeu despre om, așa cum este el. Nu, nu, este așa: omul este pierdut. El trebuie să se pocăiască. El trebuie să se întoarcă de pe calea sa îndărătnică. Altfel nu merge. Și el trebuie să se străduiască „să intre pe ușa cea strâmtă”. Toată voința ta trebuie să fie angajată pentru aceasta, oricât de mult s-ar împotrivi omul vechi. „Intrați pe poarta cea strâmtă!” spune Domnul Isus în predica de pe munte, „pentru că lată este poarta și largă este calea care duce la pierire și mulți sunt cei care intră pe ea; pentru că strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o găsesc.” (Matei 7.13,14).

Această constatare este extrem de serioasă. Ea înseamnă, nici mai mult, nici mai puțin, că cu majoritatea oamenilor Dumnezeu nu ajunge la țintă. Chiar și viața dovedește aceasta. Noi locuim într-o țară creștină. Dar cine se gândește în această țară creștină să vrea *cu adevărat* să fie un creștin? Cu siguranță că nu majoritatea. Oamenii sunt creștini și totuși nu sunt. Ei n-au năzuit să intre prin poarta cea strâmtă și astfel să ajungă pe calea îngustă, care duce la cer. Ei se simt bine pe calea largă și se clatină pe ea spre pierzare.

Tuturor acestora li se adresează mereu glasul rugător al harului care invită: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20.) „Și cine însetează” – îi este sete de apa vieții – „să vină și *cine vrea*, să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22.17). „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (Ioan 7.37). Această ultimă invitație a făcut-o Fiul lui Dumnezeu Însuși în una dintre zilele Sale de pe pământ. El a strigat cu glas tare în lume acest mesaj. Și El a spus apoi, de asemenea: „Pe *cel* care vine la Mine”, - adică oricine, *numai să vrea* - „nicidecum nu-l voi scoate afară”.

Dumnezeu vrea! și: *Cine vrea!* Ambele expresii nu sunt limitate de nimic. - -

O corabie mare era gata să se scufunde. Valurile puternice o spărseseră. Când orice speranță de salvare era pierdută, căpitanul a mers în cabina sa și a scris un mesaj de rămas-bun către soția sa. Scrisoarea a introdus-o într-o sticlă, a sigilat-o și a aruncat-o peste bord. Ochii lui Dumnezeu au vegheat asupra sticlei. Ea a fost dusă pe coasta Iutlandei, găsită, predată autorităților și trimisă prin acestea în Anglia, patria căpitanului. Astfel a ajuns mesajul în mâinile văduvei. El avea următorul text:

Iubita mea soție,

Înainte ca ceste rânduri să ajungă în mâinile tale nu voi mai fi pe pământ. Corabia noastră este foarte spartă. Pompele nu-și fac treaba. Un val puternic a sfărâmat piciorul lui John Hunter. Furtuna este îngrozitoare, corabia este toată o epavă. Dar, slavă Domnului! putem să ne predăm plini de încredere voii Tatălui nostru. Marinarii mei sunt *toți* fericiți în Mântuitorul lor. Ei L-au rugat pe Domnul pentru har și *au găsit toți pace în El*. Convertirea lui John Hunter a fost una dintre cele mai plăcute pe care le-am trăit vreodată. Scumpa mea soție, te încredințez harului lui Dumnezeu. Știu că El va îngriji de tine și de copiii. Mă rog lui Dumnezeu ca să ne revedem *toți* acolo sus. Fie ca El s-o facă, pentru Hristos! Soțul tău, care te iubește.

John Loynes.

Gândesc că această scrisoare vorbește de la sine. O fac cunoscută pentru că în ea, *voia lui Dumnezeu* găsește un ecou așa de frumos în *voința acelor marinari*, care au chemat *toți* Numele Domnului și *toți* au fost mântuiți. Voia lui Dumnezeu era ca niciunul dintre ei să nu meargă la pierzare, ci *toți* să vină la pocăință și voia lor era să vină și să ia apa vieții fără plată.